

SØGER LÆRDOM VED LÆSNING OG VED TRO

NUMMER 6

15. MARTS 1926

75. AARGANG

AUTORITET.

(Fra »Millennial Star«.)

Naar man vil undersøge, hvad der er den første Betingelse for al Samfundsorden, vil man snart komme til den Slutning, at den bestaar i en lovlig Autoritet eller Myndighed. Endog for dem, som er mindre bekendte med Regeringskunsten, maa det være indlysende, at det forholder sig saaledes. Men denne Sandhed indbefatter ogsaa den anden, som vi maa indrømme, nemlig, at Absolutismen er den højeste Grad af den lovlige Myndighed, der kan findes i noget som helst Samfund, og er det højeste Punkt, hvortil den nogensinde kan naa.

Denne Sandhed er heller ikke saa tvetydig eller ubekendt, uden at baade Verdenshistorien og vor egen Erfaring kan give os tilstrækkelige Beviser til at retfærdiggøre os i vor Paastand. Nej, baade Historien og den daglige Erfaring giver os saa at sige Beviserne lige i Hænderne, og det endda i rigelig Mængde.

Enhver Nation, ethvert Samfund, enhver Familie og ethvert Individ er ligesaa mange Beviser for, at Myndighed er en nødvendig Betingelse i ethvert Samfund. Der er Autoritet i en-

hver Sandhed, i Naturen og i vor egen Erfaring. Aritmetiken lærer os, at to og to er fire; Erfaringen har lært os, at hvis vi undlader at saa, kan der ikke blive nogen Høst, og paa samme Maade er der en vis Autoritet selv i Livets almindeligste Begivenheder og i de allerførste Begyndelsesgrunde af enhver Videnskab. Hvorsomhelst der i et Samfund ikke er nogen styrende Myndighed, eller denne kun er ringe, der er Svaghed, Uorden og Sektisme; hvor den er svag med Hensyn til Oplysning, der er Uvidenhed.

En General, som ikke har den tilborlige Kommando over sine Folk, har i Virkeligheden ingen Armé at raade over, og denne har heller ikke nogen Leder i ham, og dersom han aldeles ingen Myndighed har, da er der slet ikke nogen Armé eller Organisation, men blot en uordnet Hob. Den Stat eller det Samfund, hvis Styrere kun har lidt eller ingen Magt, er svag og afmægtig og gaar sin Undergang i Møde. Det er derfor, at saa mange Revolutioner ikke bliver til noget, netop fordi der ikke er nogen Autoritet, som hele Folket vil anerkende, og til hvilken det kan holde sig. Af denne Grund er det, at Menneskene i Millionsvis lader sig undertvinge af nogle faa, og de bliver beherskede af dem, og det endda imod deres egen Overbevisning og frie Villie. Skarer af Mennesker, der er uden nogen Organisation, kan intet udrette, hvorimod en velordnet Hær af nogle faa tusinde Mænd vil kunne holde hele Nationer i Tømme. Aarsagen hertil er, at der i en ordnet Armé er en styrende Magt, medens de undertvungne Millioner ikke har nogen saadan; det er fordi, den første er organiseret, medens de sidste blot er en uordnet Skare.

Millioner bøjer sig ofte for Regeringer og Institutioner, som de foragter og hader, og om hvilke de véd er ulovlige og skadelige for Menneskenes Udvikling. Tillige gør de dette uagtet deres Regenters barnagtige Svaghed og slette Regering. Paa samme Tid forbitres de i deres Hjerter over saadanne Institutioner, thi disses Bestaaen koster baade Penge i Millionvis og Strømme af Blod, ligesom vi har talrige Eksempler paa, at

saadanne Regeringer ikke alene er en Skranke for Folkets Fremadskriden i Almindelighed, men at dets Ledere er ligesom lamslaaede, naar deres Assistance er nødvendig, samt at Statsmænds Svaghed ikke sjældent bringer Civilisationen et Aarhundrede tilbage i Tiden. Tillige er disse Undertrykte paa samme Tid vidende om, at de for hver een af disse svage og uvirksomme Styrere har Hundrede iblandt sig, som er bedre skikkede til at regere, og dog vil en hel Nation med alle sine dygtige og virksomme Mænd være svage og afmægtige, saalænge Regerings-Myndigheden er i Hænderne paa saadanne uduelige og uvirksomme Individuer, der er for svage til at gennemføre deres Villie, samtidig med at de ønsker, at de alene skal være dem, der maa afgøre alle de forskellige Regerings-Anliggender. Saaledes er det, og saaledes vil det blive, uaget Folkets Utilfredshed, indtil man fjerner en saadan uduelig Regering fra sin Plads og indsætter andre, der er dygtigere, og hvilke man kan have en større Tillid til. Naar endelig de Magthavendes tiltagende Uduelighed og Fordærvelse har bragt den almindelige Forbitrelse til at bryde ud i aabenbart Oprør, og Folket, i dets Bestræbelser for at faa Del i Statsstyrelse, har omstyrtet den gamle Regering, er Anarki og Borgerkrig blevet Følgen, og dette er sket, fordi man ikke har haft andre til at sætte i de forrige Statsstyreres Sted. Under saadanne Revolutioner er Folket kommet til den Overbevisning, at der ikke var nogen Autoritet, hvilken alle eller de fleste vilde anerkende som deres Overhoved. Folkets eenstemmige Dom, at Tingenes almindelige Tilstand var forkert, har været Grunden til den indbyrdes Enighed i at gøre Oprør, men det er snart blevet forbi med denne, thi man er ikke kommen overens om, hvad der var det rette. I deres Raadvildhed er de blevet svagere end dem, som de drev fra Statsstyrelsen, og Følgen er bleven, at enten har de gamle Autoriteter roligt indtaget deres forrige Stillinger, eller en eller anden, der har været ledet af Ærgerrighed og Herskesyge, har tilranet sig Regeringens Tøjler og formedelst sin egen despotiske Villie og

Politik bragt Samfundet til Underkastelse. Folket har roligt fundet sig deri, ikke fordi den nye Regering i højere Grad end den gamle har faaet en Myndighed, som alle har maattet adlyde, og man har bøjet sig for den blot for at blive fri for Anarkiet. Saavel den ældre som især den nyere Historie er rig paa Eksempler, som klarligt beviser Kendsgerninger.

Det har ikke gavnet meget, at man har skildret de Regeringer, mod hvilke man har gjort Oprør, som svage, slette og uretfærdige, og til ligesaa lidt Nytte har den Paastand været, at dette, at være hadet af Folket og at være udsat for Opstand, var retfærdigt og rosværdigt. Heller ikke har det været til stort Gavn, om Folkets Anskuelser har været rigtige og dets Bevæggrunde gode i Begyndelsen, thi vi véd, at kun meget faa Revolutioner har faaet et heldigt Udfald, og det er af den Grund, at der ikke har været nogen almindelig anerkendt Myndighed, som alle vilde og maatte underkaste sig. Dersom Revolutioner skulde lykkes, maatte der altid være en anden af Folket anerkendt Autoritet rede til at træde frem, naar den gamle Regering var blevet omstyrtet. Dersom det blot i et nok saa kort Tidsrum er uden Overhoved, taber det sit indbyrdes Sammenhold og sin Anseelse og Magt. Dersom et Folk ikke har været saa klogt at have valgt sig et Overhoved eller en Statsstyrelse, førend det har gjort aabenbart Oprør, og Revolutionen alligevel er lykkedes, har Grunden dertil været, at en Cromwell eller en Washington har været ved Haanden for at træde frem som sine Landsmænds Leder — at en Mand, der havde Nationens Tillid, pludselig var fremstaaet, og som maaske har været Sjælen i Oprøret.

En Autoritet, der er valgt og understøttet af Folket, er absolut nødvendig for Samfundets Bestaaen, og ikke saa snart er Revolutionens Cromwell død, i hvem det har tabt sit Overhoved, førend det gamle Regimente bliver oprettet igen.

Betragtningen af ovenanførte Kendsgerninger bringer en anden højst vigtig Sandhed til vort Sind, nemlig, at alt, hvad der bidrager til at svække Regeringen, leder Samfundet i Fordærvelse og vil omstyrte al borgerlig Orden.

For at et Samfund skal kunne være stærkt, maa dets enkelte Dele være noje forbundne; der maa være en almindelig anerkendt Autoritet, og ethvert Medlem maa underkaste sig samme Styrelse og Kontrol. Men Verden har nu i Aartusinder haft saadanne Systemer, Institutioner og Regeringsformer, som har været til Hinder for Menneskeslægstens Udvikling, ligesom Nationerne ofte har følt den Jernhaand, der vilde holde dem i Slaveri, og de har skælvet blot ved Tanken om en uindskrænket Regeringsform, hvilken man har frygtet for skulde misbruges til Folkets Undertrykkelse og til at gøre udødelige Væsener til blot villieløse Maskiner.

Dette bringer os til at forstaa Grunden til de nyere Tiders Politik, at oponere til og fremskynde Sektisme, samt til for en stor Del at gøre hvert enkelt Menneskes Villie til en Lov, eller med andre Ord, for at gøre det til et ansvarsfrit Væsen. Naar Regeringsmagten paa denne Maade svækkes, opstaar der Uorden og Forvirring i Samfundet.

Ovennævnte Frygt er grundet paa Menneskeslægstens lange, bitre Erfaring, idet den har underkastet sig en uretmæssig Autoritet eller en Myndighed, som ikke er fra Gud. Denne Erfaring burde være en kraftig Drivfjeder til at bevæge Menneskene til at tage alvorlige Forholdsregler for at faa ordnet Samfundet paa en fast, varig og naturlig Grundvold.

Al Historie og Erfaring beviser tydeligt, at den menneskelige Myndighed ikke er retmæssig. Den Frygt, som Menneskene nærer, for at Regeringsmagten skulde forøges, og deres Bestræbelser for at svække den, er i Sandhed tilforladelige Vidnesbyrd om Rigtigheden af vore Paastande, og det beviser endvidere, at dette er den almindelige Anskuelse om Tingenes Tilstand i Verden, enten man saa lige frem vil tilstaa det eller ikke. Menneskene bevidner selv, omendskont ufrivilligt, at det ikke er den menneskelige Magt, der skulde beherske Verden. Da nu denne Frygt og denne Modstræben er grundet paa næsten seks Tusinde Aars Erfaring, ryster dette enhver menneskelig Institution, Regering og Autoritet fra Grundvolden af, da det beviser, at de menneskelige Regeringsformer ikke

er egnede til at lede Menneskeheden til den sande Vej. Paa den anden Side er derimod alt, hvad der kan anføres til at vise, at Myndighed er nødvendig for Samfundets Bestaaen, et talende Bevis for, at den guddommelige Myndighed er den lovmæssige Grundvold for ethvert Samfund.

Denne Myndighed er givet til de Sidste-Dages Hellige formedelst det hellige Præstedømme. De véd dette, og derfor er det indlysende for dem, hvad der er deres Pligt. Da de har forstaaet denne Myndighed, kender de den Sti, som De maa følge, og deres Forpligtelser er tydelige, nemlig, at de maa vise denne Autoritet en ubetinget Lydighed, da den er den retfærdigste og den mest fuldkomne af alle Regeringsformer.

Myndigheden er Grundvolden til Enhed. Uden Myndighed kan der ikke være nogen Enhed, thi ethvert organiseret Samfund maa have et almindeligt Foreningspunkt, en Lov og et Overhoved, som alle maa vise Lydighed. Grundvolden til de Helliges Enighed er Guds hellige Præstedømme. Tag dette bort, og da vil det være forbi med den. Præstedømmet er det Middel, hvorved Gud taler til de Hellige, og det er kun, naar de ikke underkaster sig dette og de Aabenbaringer, som bliver givet formedelst dette, at de mangler Enighed og Kraft.

Lovlig Myndighed er Grundvolden til den sande Frihed. Den Mand eller det Samfund, som adlyder gode Love, nyder en fuldkommen Frihed. For den, der iagttager dette, er Vejen ryddet, der er ingen Skranke for dem paa deres Sti. De skrider fremad evindelig, og deres Udvikling møder ikke nogen Modstand, nemlig fordi de aldrig selv modsætter sig den lovlige Autoritet. Menneskene støder imidlertid tidt an i saa Henseende ved at overtræde saavel Guds aabenbarede Love som de Love, der er nedlagte i vor egen Natur, og derved hindrer vi vor egen Fremadskriden, medens vi derimod fremskynder den ved at vise Lydighed mod dem; thi naar disse Love saaledes ikke er imod os, saa lægger de heller ingen Hindringer i Vejen for os — eller vi nyder en fuldkommen Frihed. Men hvis vi ikke viser Lydighed mod denne Autoritet,

møder vi Modstand ved ethvert Skridt, vi tager, og det ikke alene formedelst de almindelige Love, men ogsaa formedelst de Love, som er nedlagt i vor egen Natur — vi har ikke nogen Frihed.

Lovlig Myndighed er Betingelsen for al Fuldkommenhed. Gud og Sandhed er fuldkommen. At forlange Bevis herfor er det samme som at fordre Bevis for, at det gode er godt og at Sandhed er Sandhed. Uden noget som helst Bevis kan vi godt være aldeles ubekymrede for, hvad de guddommelige Love vil lede os til, thi Fuldkommenhed er nødvendig for, og den er den endelige Følge af Ret og Sandhed. Det, der sker ifølge de guddommelige Love, er fuldkomment, og Sandheden er altid fuldkommen i sig selv, men Menneskene afviger saa ofte fra den. Naar et Samfund derimod viser en ubetinget Lydighed mod Gud og hans Præstedømme, vil det skride fremad til Fuldkommenhed. De, som anser sig for vise, vilde maaske indvende, at dette vel kan være fuldkommen rigtigt, hvad Teorien angaar, en at det ikke vil vise sig holdbart i den praktiske Udførelse. Hvorfor ikke? Det følger af sig selv, at det, som er Ret med Hensyn til Teorien, maa ogsaa være Ret hvad Praksis angaar. Dersom noget er forkert, er vi selv Skyld deri, formedelst vore egne Daarligheder. Det er urimeligt at skændes om, enten det vil bevirke noget godt i det praktiske Liv eller ikke, thi Lydighed vil alle Vegne være heldbringende. Saadanne Kævlerier hører til de mange Daarligheder, som Menneskene gør sig skyldige i. Dersom vi begynder med at gøre, hvad der er Ret, og fortsætter dermed, skulde vi ogsaa ende paa samme Maade, baade med Hensyn til Teori og Praksis. En retmæssig Autoritet vil altid bestræbe sig for at fremme det gode; men dersom vi ikke selv vilde gøre Ret, hvorledes kunde vi da vente at nyde godt deraf? Det er barnagtigt at tale om Undertrykkelse af en retmæssig Autoritet og sige, at det, som er Ret i Teorien, er Uret i det praktiske Liv.

Menneskene forveksler ofte Guds Præstedømme og den ab-

solutte Myndighed med det menneskelige Præstedømme og Despotismen, skønt de er ligesaa modsatte som Guds og Sattans Herredømme. Dette er Sandheden om deres virkelige indbyrdes Stilling til hinanden.

Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige giver den bedste Oplysning om, hvad sand Frihed og en almen yndet Regering er, og saavidt vi véd, findes der ikke noget Samfund eller Folk paa Jorden, der kan fremvise noget lignende. Omendskont Gud sendte Joseph Smith til Verden som sin Profet og Repræsentant, samt anbettede ham det hellige Præstedømme formedelst Engles Sendelse, hvilket Menneskene ikke kan modbevise, saa erklærer dog Profeten Brigham Young, at Gud aldrig har beskikket Joseph Smith til Kirkens Præsident. Til denne Post blev han valgt af denne Kirkes Medlemmer. Det er uden al Tvivl, at dette Valg skete ifølge Guds Villie, og at de Hellige ønskede at vælge den samme Mand, som Herren havde valgt, men alligevel var han deres Leder, fordi de vilde, at han skulde være det.

Det maa imidlertid erindres, at Gud og hans Præstedømme har Nøglerne til Verdens Frelse, og at det kun er formedelst dette, at Menneskeslægten kan opnaa Salighed, Udødelighed og en evig Ophøjelse. Ingen kan blive frelst uden ved det hellige Præstedømme, endskont Gud efter sit vise Raad har overladt til enhver at udarbejde sin egen Saliggørelse ifølge Menneskets frie Villie. Omend Menneskene forkaster Gud og hans Præstedømme, er deres Forpligtelser mod ham dog de samme. Han alene har Ret til at styre og kontrollere dem, og enten de antager ham eller ikke, saa skylder de ham dog ligefuldt Lydighed og Troskab, og dersom de ikke vil modtage den Frelse, han byder dem, vil de tilsidst erfare, at den Sti, de følger, fører til Fordærvelse.

Profeten Joseph Smith og de Sidste-Dages Helliges Apostle har Guds Riges Nøgler, og ingen kan komme i Faderens og Sønnens Nærværelse uden formedelst dem. Forskellen mellem Guds faderlige Styrelse og Menneskenes despotiske Regeringer

lægges især for Dagen derved, at Guds Riges Undersaatter viser en frivillig Lydighed, medens Borgerne i en despotisk Stat bliver tvungne dertil med Magt. Det kan ikke være mere Tvang for et Menneske at være en Sidste-Dages Hellig end at være Methodist. Det er ikke saaledes med Guds Regering som med Despotismen i de jordiske Riger, der paatvinger Undersaatterne Religionssystemer og Institutioner, enten disse saa stemmer overens med Folkets Følelser eller ej. Ingen Magt har nogensinde tvungnet et Menneske til at blive en Hellig, ligesaa lidt som nogen kan tvinge en saadan til at vedblive med at være det, thi dette beror ene og alene paa enhvers Tro og frie Valg.

Mindst to Gange om Aaret bliver deres Valg fornyet ved Kirkens eenstemmige Votum, ligesom de ogsaa bliver opholdte ved de Helliges daglige Bonner. Derfor har Verden heller ikke nogen Regeringsform, der kan sammenlignes med de Sidste-Dages Helliges, thi i de forskellige Stater paa Jorden findes der ikke nogen Regent, der bliver jævnligere og mere eenstemmigt genvalgt eller nyder Folkets Tillid i højere Grad end denne Kirkes Styrere. For end yderligere i Korthed at beskrive Beskaffenheden af den Regeringsform, der eksisterer iblandt de Sidste-Dages Hellige, vil vi anføre et Svar, som de nyere Tidens Profet gav en vis Mand. Da denne spurgte ham om, hvorledes han kunde have en saa stor Magt til at regere saa mange, svarede han: »Jeg lærer Menneskene rigtige Grundsætninger, og saa regerer de sig selv.« Dette er et slaaende Bevis paa Sandheden af Guds herlige Forjættelse, at »han vil gøre Israel til en Nation af Konger og Præster«.

Hvilken herlig og letfattelig Fremstilling om en faderlig Regering giver Gud os ikke i Evangeliet og formedelst det Præstedømme, hvis Nøgler han anbetroede Joseph Smith, det nittende Aarhundredes Profet?

Regeringskunst er en Videnskab, og dens Love er lige saa bestemte og indbyrdes overensstemmende som enhver anden videnskabelig Sandhed.

Dersom de Hellige forbliver trofaste mod deres Religion, dersom de nøje følger Præstedømmets Raad og lader den retmæssige Myndighed kontrollere dem, saa véd vi, hvad Resultatet vil blive, og Fremtiden vil vise, at vi ikke har taget Fejl i vore Slutninger. Dersom disse Betingelser opfyldes, er »Mormonismen«s Skæbne ikke utvivlsom, thi dens endelige Bestemmelse er: Held, et almindeligt Overherredømme og fuldkomne Samfunds-Institutioner.

MISSIONSNYHEDER.

Den danske Mission.

HILSEN.

Jeg er af Kirkens første Præsidentskab beskikket til at overtage Ledelsen af den danske Mission, som De vil se ved at læse følgende:

»De er herved beskikket som Efterfølger til Ældste John S. Hansen som Præsident for den danske Mission.

De er herved beskikket til at overtage alle Forretningsanliggender, som vil blive overladt Dem, inden Præsident John S. Hansen forlader København for at rejse hjem. Det vil da være i sin Orden, at De overtager fuld Bestyrelse og Oversigt af den danske Mission, saa De kan bestyre dens Interesser, saavel aandeligt som timeligt, eftersom Gud igennem sin Aand begaver Dem, og i Overensstemmelse med de Instruktioner, som De modtager fra det første Præsidentskab; ligeledes at De foretager saadanne Forandringer og Beskikkelser fra Tid til anden, som efter Deres Mening vil være til Fordel for Herrens Arbejde og Folket, som De er kaldet til at arbejde iblandt, og over hvem De er beskikket til at præsidere.

Vi beder vor himmelske Fader om at velsigne Dem med Kraften af sin Aand, at De i rigelig Grad maa være dygtiggjort til at rygte det Arbejde, som hviler paa Dem; at De, til Guds Hæder og Ære, igennem nidkært, venskabeligt og for-

enet Arbejde med Missionærerne maa være i Stand til at styrke og velsigne de Hellige, samt drage mange til Sandhedens Erkendelse.

Deres Brødre i Pagten

Det første Præsidentskab.»

Det er med Ydmyghed, at jeg paabegynder Arbejdet i denne ansvarsfulde Stilling. Det er nu 20 Aar siden, jeg arbejdede som Missionær i dette Land, og mange store Forandringer er sket siden den Tid. Dengang var der i Missionens Tjeneste henimod 100 Missionærer, fordelt over Københavns, Aarhus og Aalborgs Konference, hvilke hver havde fra fem til otte organiserede Grene. Nu er der kun ca. 25 Ældster fra Zion og fra en til fem Grene i hver Konference, skønt Folkets Antal i Danmark er steget, saa der hviler et stort Ansvar paa mig for at faa Evangeliets Budskab ud til saa mange, som det er muligt. Mit Haab og Ønske er, at jeg maa udføre min Faders Villie, og at jeg maa være i Stand til, ved mine Brødres og de Helliges Hjælp, at faa Herrens Værk til at vokse og gaa frem.

Jeg elsker Danmark, jeg elsker dets Folk, og jeg er stolt af min skandinaviske Herkomst, ligesom mine bedste Venner kommer fra dette Land. Den mest behagelige Tid i mit Liv var, medens jeg virkede som Missionær i Aarene 1897—98—99 og 1904—05—06. Minderne fra den Tid kan aldrig blive ud-slettede af min Erindring.

Jeg foler min Ufuldkommenhed i at overtage det Arbejde, som har været saa godt udført af Præsident John S. Hansen.

Foreløbig er der ingen beskikket til Redaktør for »Stjernen«. Broder Waldemar L. Jensen, Præsident for Københavns Konference, vil assistere indtil videre.

Det første Præsidentskab sender en speciel Hilsen til de Hellige i Danmark og Norge; ligeledes Hilsen fra Apostel Davil O. McKay og Hustru, samt følgende forhenværende Missions-Præsidenter: Historieskriver Andrew Jenson, Biskop C. A. Carlquist og Carl E. Peterson, samt fra Adam L. Petersen,

Forretningsfører for »Bikuben«, Peter S. Christiansen, Redaktør for »Bikuben«, forhenværende Folketingsmand F. F. Samuelson og Alma Petersen, som præsiderede over Aarhus Konference og Trondhjem Gren, og John H. Jørgensen, Præsident for Aalborg Konference.

Maa Gud velsigne Eder alle.

Eders Medarbejder

Joseph L. Petersen.

FRA AALBORG KONFERENCE.

Præsident Joseph L. Petersen.

23. Februar 1926.

Kære Broder.

Da De ønsker, at jeg skulde udtale mig i en kort Artikel om Tilstandene i Aalborg Konference, skal jeg bemærke følgende:

Aalborg Konference har Fremgang de fleste Steder. Vi har for Tiden fire Grene i Konferencen, nemlig: Frederikshavn, Hjørring, Brønderslev og Aalborg Gren. I disse Grene har der i Løbet af det sidste Aar arbejdet fra seks til otte Missionærer, og derfor har vi ikke været i Stand til at holde Missionærer i mere end de 3 Grene, og da det mindste Antal Medlemmer findes i Frederikshavn, har denne Gren været præsideret af en lokal Broder, Marcus P. Jacobsen. Medlemmerne i denne Gren er meget spredt, og der har derfor ikke været stor Fremgang i de sidste Aar.

I Hjørring, hvor Ældsterne W. Theodore Kilts og Norman R. Petersen arbejder, har der været betydelig Fremgang. De Hellige er flinke til at besøge Møderne, og flere Fremmede kommer. Der har ingen Indlemmelser været, men vi haaber at se Frugterne af disse Brødres Arbejde i Fremtiden.

I Brønderslev, hvor Ældsterne Claude A. Malan og Egert M. Larsen for Tiden arbejder, har Ældsterne kun været i de sidste seks Maaneder. De har lejet et Lokale og holder Møder to Gange om Ugen, og i den korte Tid har de vundet mange Venner, ligesom en ung Mand er blevet tillagt Kirken ved

Daab. De faa Hellige, der findes, er en god Hjælp for Ældsterne.

I Aalborg er der nu fire Ældster, nemlig: Amos B. C. Jensen, Præsident, Heber J. Christiansen, Sekretær, Hugo D. Jørgensen, Korleder, og N. Halvor Madsen. Vore Moder i Aalborg bliver godt besøgt af baade Hellige og Fremmede. Der hersker i Dag baade Enighed og god Forstaaelse iblandt de Hellige i Aalborg Konference i større Grad, end det har været Tilfældet i flere Aar, og de Hellige, saavel som Missionærerne arbejder i Forening paa at udsprede Evangeliets Lære.

A. B. C. Jensen.

FRA KØBENHAVNS KONFERENCE.

Det er med Glæde, at jeg modtager Missionspræsident Petersens Ønske om igennem »Stjernen« at meddele dens Læsere om Forholdene i Københavns Konference. I Medlemsantal er den den største af de tre i den danske Mission og tæller henimod 500 Medlemmer, hvoraf 300 er bosiddende i Københavns Gren og de andre 200 fordelte paa forskellige Steder i Konferencen. Der er to organiserede Grene, nemlig København og Bornholm, fire Missionærer, foruden Missionens Præsident og Hustru, arbejder i Konferencen. Nogle faa Ord om Københavns Gren, som er den største i Missionen, tror jeg vil være af Interesse for vore Læsere. Vi har i denne By en vel organiseret Gren af Kirken. Alle Funktionærerne i de forskellige Organisationer arbejder med Iver og Flid for Herrens Sags Fremme. Den kvindelige Hjælpeforening udfører et stort Arbejde blandt de Fattige og Syge, og ligeledes afholder de et Møde hver Fredag Aften, som er godt besøgt af Søkende og Venner, hvor evangeliske Emner bliver behandlede. Ungdomsforeningen under dens udmærkede Ledelse udfører ogsaa et stort Arbejde igennem deres Moder, der afholdes hver Tirsdag Aften, bestaaende af et Program og Diskussion af evangeliske Emner. Københavns Gren er stolt af sin Søndags-skole, hvor Bestyrelsen, Lærere og Lærerinder arbejder med

Iver for Skolens Freimgang. Torsdag Aften møder Sangkorets Medlemmer til Øvelse, og dette Kor udfører under Edward H. Sørensens dygtige Ledelse et stort og meget paaskønnet Arbejde, og er til megen stor Hjælp for vore Søndagsmøder, som er godt besøgte af Søskende og Venner, der alle finder dem lærerige og interessante.

Dette er i Korthed en Oversigt over Arbejdet, som bliver udført i Københavns Konference. Vi Missionærer er meget taknemmelige for de lokale Brødrer og Søstres udmærkede Hjælp.

Onsdag den 24. Februar 1926 besøgte jeg i Forening med Ældste Eugene F. Erikson Stege, Møen. Alle Søskende i Stege besøgte, og i alle Tilfælde blev vi vel modtaget. Skrifter blev ligeledes uddelte, og vi havde flere udmærkede evangeliske Samtaler. Et Mode blev afholdt i Broder og Søster Kaisers Hjem, hvor en god Aand var til Stede og gode Vidnesbyrd aflagtes om Guddommeligheden af dette Værk.

Vi ønsker ved denne Lejlighed at sende Søskende i Stege vor hjertelige Tak for deres Gæstfrihed imod os.

Waldemar L. Jensen,
Præsident for Københavns Konference.

ANKOMST: Ældsterne Alfred L. Sørensen fra Claresholm, Canada, og Achton C. Jensen fra Smithfield, Utah, ankom til København den 2. Marts med »United States«. De havde en behagelig Rejse og befinder sig vel. Vi byder disse Brødre hjertelig velkommen.

BESKIKKELSE: Ældsterne Alfred L. Sørensen og Achton C. Jensen er beskikkede til at virke i Aarhus Konference.

Den norske misjon.

KIRKENS VAARKONFERANSE vil bli avholdt i følgende byer: I Bergen lørdag 3. april. I Tronhjem lørdag 10. april og i Oslo lørdag 17. april, hvortil opmærksomheten henledes.

Martin Christophersen,
præsident for den norske misjon.

ANKOMST OG BESKIKKELSE: Eldsterne Hyrum Damgaard og Elias Ellefsen er ankommet til den norske misjon, og hvorfra de er beskikket til at arbeide henholdsvis i Oslo og Bergens konferanse.

MISJONSPRÆSIDENT MARTIN CHRISTOPHERSEN besøkte Drammens gren fredag 26. februar hvor et godt møte blev avholdt, og stillingen i nævnte gren var utmærket og i god orden. Dette var saaledes misjonspræsidentens første besøk i grenene siden sin ankomst til Norge.

DAAB, OSLO GREN. Lørdag den 13. febr. blev Julie Victoria Marie Eriksen indlemmet i kirken ved daab. Daabs-handlingen utførtes av ældste Gustav A. Eriksen og haands-paalæggelsen av missionspræsident Martin Christophersen.

VÆRDIEN AF AT LÆSE BIBELEN.

(Ved *Ruth May Fox.*)

I ransage Skrifterne, fordi I mene i dem at have evigt Liv, og det er dem, som vidne om mig. (Joh. 5: 39.)

At Bibelen er et inspireret Dokument, er der ingen Tvivl om hos de virkelige Kristne. Indtil Tiden kom for Evangeliets Gengivelse, har den været Bogen, hvorigennem vore Forfædre hentede Fortrøstning, Lys og Kundskab og Haabet om evigt Liv. »Sandelig den er de Kristnes naturlige Livskraft.« Andre litterære Værker henter deres Kraft igennem menneskelige Geniers Gaver, Glans og Veltalenhed. Denne Bog synes som om at hæve sig ved Hjælpen af et Geni, og alligevel saa overgaar den alle andre med Hensyn til Veltalenhed og Sang, den staar tilsyneladende ikke i Trang for en saadan Prydelse.

For Generationer har Bibelen været en Inspiration til Skribenter, Poeter, Prædikanter og til mange fremragende Forretningsmænd. »Det er udmærket sagt.« Nemlig at være godt bekendt med Bibelen, mener en frisindet og højere Uddannelse.

I alle Tidsaldre, naar som helst Evangeliet har været paa Jorden, har Herren befalet sit Folk at gøre Optegnelser af hans Ord og at bevare dem i Forsigtighed. Lehi var befalet at sende sine Sonner tilbage til Jerusalem for at erholde deres Forfædres Optegnelse, som ogsaa indeholdt de daværende samlede religiøse Skrifter.

Kristus og hans Apostle i deres Udtalelser henførte tidt til det gamle Testamente, mangfoldige af Uddrag fra det gamle Testamente findes i det ny. Det var ved Læsningen og Oversættelsen af Skrifterne, der bragte Reformationen, og Reformatorerne gik med Glæde Døden i Mode, selv om det var at brændes paa Baalet.

Det var igennem Skriftens Ord, der gjorde, at den ædle Religion paa den Tid blev indført med Kærlighed i Hjemmets Gærning og derved helligede Tusinders daglige Liv.

Marthin Luther forskrækket som han blev over sin Barnoms Vens pludselige Død og af Frygt for de sidste Dage, var det at disse Ord som et Lyn gennemstrømmede hans Tanker, »de Retfærdige skal leve ved Tro«, og som ogsaa senere hen blev Nøglen til hans religiøse Liv.

Det var ved at læse Skrifterne, at Profeten Joseph var ledt til at gaa ud i Skoven og bede. Grundlæggerne og Lederne af vor Kirke var alle Bibellæsere, det var ved at læse den, at de blev overbeviste om, at Evangeliet, som var lært af Kristus og hans Apostle, var ikke paa Jorden. Vore ledende Søstre i Kirkens tidligere Dage var alle Bibellæsere. Om Søster Elmina S. Taylor disse Ord er sagt, da hendes Ven en Mormon-Ældste bod hende et Skrift, var hendes Udtalelse saaledes: »Ja Tak, jeg skal gerne læse det, for Bibelen fortæller os, undersøg alle Ting og behold det bedste.«

W. L. J.

INDHOLD:

Autoritet	81	Værdien af at læse Bibelen. 95
Missionsnyheder	90	
